

opfattes som en Udvidelse af Regjeringsfor-
 slaget. Der er i saadanne Forhold ikke noget
 Farligere end at forudsætte, at en Understøttelse,
 som bevilges, kommer igjen; man vænner sig
 saa let til den Betragtning, at en saadan Be-
 villing vil vende tilbage det ene Aar efter det
 andet, naar der ikke bliver sat en Grændse for
 den Tid, hvort den skal vare. Det er derfor,
 jeg troer, at det saavel er i Communens
 som Rigsdagens Interesse, at denne Begræn-
 ning fremtræder i Loven. Ved at forhandle
 med den høitagtede Indenrigsminister, er det, som
 sagt, blevet mig aldeles klart, at man ikke tænkte
 paa en Hjælp eengang for alle, men paa en gjen-
 nem flere Aar fortsat Hjælp, og ved den første
 Bevilling ansaae Udvalget det derfor for rig-
 tigt, overeensstemmende med den Fremgangs-
 maade, vi i Almindelighed følge, at have en
 klar Oversigt over det hele Beløb, der vilde
 medgaae, og deraf for iaar bevilge, hvad det
 i Virkeligheden er, en Deel af det hele Beløb.

Fischer: Der sit vi altsaa nu en anden
 Forklaring (Nei!). Den ærede Ordfører sagde,
 at det var ligegyldigt, hvilken af Delene man
 vedtog (Ordføreren: Ingenlunde!). Den
 ærede sidste Taler yttrede, at der paahvilede os
 en moralsk Tvang til at vedtage de følgende
 Summer, naar vi vedtog Udvalgets An-
 dringsforslag. Deraf følger, at man synder
 imod. Moralen, derfom man ikke for Fremtiden
 bevilger, naar det bliver foreslaet, de 16,000
 Rd., de 12,000 Rd., og saa fremdeles. Saa-
 meget mere troer jeg derfor, at der er Anled-
 ning til at blive ved Regjeringens Forslag.
 Den ærede sidste Taler bemærkede endvidere,
 at man ved at forhandle med Regjeringen
 havde overtødet sig om, at den betragtede den
 første Bevilling som en Begyndelse, som en
 Deel af et Hele, og at man derfor strax havde
 villet opføre, hvilket dette Hele var. Jeg har
 ikke havt nogen anden Leilighed til at gøre
 mig bekendt med, hvad Regjeringens Hensigt
 er, end gennem hvad der staaer i Anmærk-
 ningerne til Finantslovsforslaget; men hvad
 der staaer, er rigtignok i den bestemteste Strid
 med de Dtringer, vi nu hørte fra den ærede
 Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valg-

freds (Monrad). Man vil saaledes finde i
 Anmærkningerne Sp. 253—254 nederst, at der
 staaer: „naar der tilstaaes den (Communen)
 een Gang for alle en Sum omtrent lig
 Beløbet af de directe kongelige Statter for
 indværende Aar eller med et rundt Tal 20,000
 Rd.“ Jeg seer altsaa ikke — disse Ord synes
 nemlig at være saa klare, at de umulig kunne
 misforstaaes — at Regjeringens Mening kan
 være nogen anden end, at der bør tilstaaes en
 rund Sum een Gang for alle, saaledes
 som her staaer med klare og tydelige Ord.
 Jeg maa derfor antage, at det er en Misfor-
 staaelse fra Udvalgets Side, som ligger til
 Grund for det fremkomne Forslag. Regjerin-
 gen har begjært en Sum een Gang for alle;
 det ærede Udvalg er, efter hvad vi nu have
 hørt, af Hensyn til en Formening om, at Re-
 gjeringen vilde noget heelt Andet, gaaet ind
 paa at begrænse Regjeringens Forlangende;
 Udvalget har taget reent feil; Regjeringen vil
 20,000 Rd. een Gang for alle og betragter
 det som endelig afgjørende; men for at sætte
 en Grændse for, hvad der i det Hele kan for-
 langes fra Regjeringens Side, har Udvalget
 stillet sit Forslag. Det vil altsaa begrænse et
 Forlangende fra Regjeringens Side, som slet
 ikke eksisterer. Jeg haaber derfor, at Udvalget
 vil tage sit Forslag tilbage.

Ordføreren: Det forholder sig aldeles
 ikke, som den ærede sidste Taler sagde; det er
 let begribeligt. For det Første er der aldeles
 ingen Modsigelse imellem det, jeg bemærkede,
 og det, som er blevet udtalt af den ærede
 Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valg-
 freds (Monrad). Jeg sagde blot, at der var
 ingen juridisk Forpligtelse til at udbetale
 Summen i de følgende Finantsaar, men Ud-
 valget havde blot villet tiltraade Thinget at
 udtale, paa hvad Maade man meente i de
 kommende Aar at burde komme Helsingør til
 Hjælp, og jeg føiede udtrykkeligt til, at, hvis
 der skeete noget Extraordinairt, som gjorde
 Hjælpen overflødig, saa vilde Summen ikke
 blive udbetalt. Dernæst maa man erindre,
 hvorledes Sagens historiske Gang er, hvilket
 jo ogsaa den ærede Rigsdagsmand, der talte